

VUGD

Vidzemes Reģiona Brigādes Valmieras daļas

Rūjienas posteņa

VĒSTURES FORMULĀRS

Adrese: Valdemāra iela 9, Rūjiena

Pasta indekss: LV-4240

Tālrunis: 64263001

E-pasts: rujiena@vugd.gov.lv

Posteņa komandieris (no 2002.gada) pašlaik **Edmunds Bambāns**

Struktūrvienības ēka Valdemāra ielā 9, Rūjienā 2013. gads
E.Bambāna foto

I STRUKTRŪRVIENTĪBAS IZVEIDOŠANAS UN ATTĪSTĪBAS VĒSTURE

Svarīgu vietu Rūjienas vēsturē ieņem Rūjienas Lielā muiža. Tā robežojas ar pilsētu Pārupes pusē un diemžēl nav vairs tūristiem pievilcīgā izskatā. Šai muižā dzimusi ideja par zemes reformu, uz ezera saliņas 1866. gadā notikuši Rūjienas novada I dziesmu svētki, bet daudzu muižas īpašnieku aiziešana no dzīves nedabīgā ceļā devusi iemeslu baumām par kādu sensenos laikos muižai uzliktu lāstu.

1934.gadā Lielās muižas īpašnieks Alfrēds Cīrulis dāvina savu nekustāmo īpašumu Valdemāra un Poruka ielas stūrī (bijušo Salmiņkrogu) Rūjienas brīvprātīgo ugunsdzēsēju biedrībai. Biedrība izlieto 600 Ls jauno telpu remontam un no telpām centrā pārceļas uz pārpupi. 1935.gadā biedrība izsludina konkursu dzelzsbetona torņa izbūves darbiem par 5000 Ls. Tornis ceļ Reinis Bodnieks. Tornis, rīku telpa, tāpat zāle apmācībai un izrīkojumiem jaunajā vietā- Valdemāra ielā 9 ir viena no plašākajām provinces ugunsdzēsēju biedrību starpā. Ar torņa būvi šļūtenes tika pasargātas no bojāšanās, kas biedrībai līdz tam sagādāja prāvus zaudējumus. 1936.gada augustā notiek torņa iesvētīšanas svētki. Tornis 22 metru augsts, celts pēc A.Zandersona projekta. Izmaksājis 6500 Ls. 1938.gadā Rūjienas BUB saņem no Latvijas Ugunsdzēsēju savienības 3 jaunā tipa ugunsdzēsēju ķiveres.

1939.gada septembrī ugunsdzēsēju sacensībās 14 vienību konkurencē Rūjienas BUB izcīna otro vietu (pirmā vieta Rīgas, Jūrmalas ugunsdzēsējiem) un dāvanā saņem kamīna pulksteni.

Rūjienas ugunsdzēsēju tornis (2002. gada foto)

Rūjienas ugunsdzēsēju tornis ar zvanu pēc pārkrāsošanas.
2013.gads (E.Bambāna foto)

Rūjienas BUB izveidošana

1880.gada 29.janvārī Rūjienā (toreiz Rujenes miestā) sapulcējās 54 personas un iekustināja jautājumu par ugunsdzēsēju biedrības dibināšanu. Saziedots tika b-bas vajadzībām 170.rbļ. statūtus apstiprināja 1880.gada 20.jūlijā. Biedrības dibinātāji bijuši tirgotājs Dauberts, maiznieks Hiršs, tirgotājs Ringenbergs, ādministris Kūns, aptieknieks Tītjens, tirgotājs Brempelis, tirgotājs Baltiņš un grāmatsējējs Kovisārs.

Tūlīt ticis sarīkots bazārs, kurā ieņemts 322 rbļ. 29 kapeikas. Biedrības depo telpas miesta centrā sāktas būvēt 1881.gadā. 1885.gadā iegādāts zvans ugunsdzēsēju sasaukšanai. Tanī pašā gadā 15.maijā vietējā dāmu komiteja dāvinājusi biedrībai karogu. Sākts iegādāts inventārs un dzēšanas piederumi: sprices, kāpēju trepes, cirvji u.t.t. Sākumā bijušas sprices vīru, kāpēju, kārtībnieku un glābēju komandas. Apmācības notikušas ļoti bieži, pat katru dienu. Biedri, kas neapmeklējuši apmācības, sodīti ar 5 kapeikām, komandieri- ar 20 un hauptmans (galvenais) ar 40 kapeikām no reizes. No šīs soda naudas dibināta palīdzības kase.

Līdz 1890.gadam komandu pārzinājis virskomandieris. 1890.gada 2.jūnijā izvēlēta pirmā valde. 1896.gada 10.maijā uzstādīts jauns zvans, papildināti ugunsdzēsības rīki un piederumi. Inventāra vērtība sniegusies pie 2334 rbļ. 1902.gada 16.aprīlī b-ba uzņemta Viskrievijas ugunsdzēsēju savienībā kā pilntiesīgs biedrs. 1904.gadā nodibinājusies skrejošā kolona un iegādāta šļirce par 550 rbļ. Komanda sastāvējusi no 18 locekļiem un to komandieris bijis K. Ruments. 1905.gada 20.jūlijā notiek 25 gadu jubilejas svētki. Svētkos piedalās Valmieras un Mazsalacas ugunsdzēsēju delegāti ar karogiem. Notiek arī biedru apbalvošana. 1905.gada 17.septembrī pieņem pirmos normālstatūtus. 1913.gadā sarīkots bazārs un no gūtiem ienākumiem iegādāts „hidrozors”, ar kuras palīdzību piegādā no upes ūdeni pārējām šļircēm. Pasaules kara laikā biedrība ir arī piedalījusies kareivju ģimeņu pabalstīšanā, ziedodami naudu un gultas Sarkanā Krusta ierīkošanai.

Jau 1919.gadā biedrība domā iegādāties motoršļirci un pamazām vāc līdzekļus šim mērķim. 1929.gadā motoršļirce „Mecs” firmas 18 HP tiek iegādāta ar 300 m garām šļūtenēm un diviem sūcējiem par 4800 Ls kopsummā.

Nodibinājas motoršļirces komanda ar komandieri Rūjienas pilsētas (pilsētas nosaukums no 1920.gada) elektromontieri M.Gruzdiņu priekšgalā. Iegādā ratus sprīču un šļūteņu vešanai. Sakarā ar Rūjienas paplašināšanos, nodibinās vēl viena komanda zem nosaukuma „Kalna krogus kolona” un pārvieto vienu šļirci no depo uz Kalna krogus telpām. 1926.gadā biedrības biedrus dibinātājus Hiršu un Baltiņu ievēl par mūža biedriem un 1929.gadā par goda biedriem.

1930.gadā BUB svin 50 gadu jubileju. 50 gadu pastāvēšanas laikā ugunsdzēsēji ir izsaukti un piedalījušies 95 ugunsgrēkos. Lielākais ugunsgrēks Rūjienā ir izcēlies tuvu pēc biedrības dibināšanas 1888.gadā, kad Pārupē no Salmiņa krogus (šodien ugunsdzēsēju telpas) degšanas nodeg vesels rajons- 14 dzīvojamās ēkas. Nelaime izcēlās lielā vēja dēļ, kur uguns pārgāja no mājas uz māju. Tad 1891.gadā nodega biedrības dibinātāja Kūna vairākas ēkas. Tad 1906.gadā dega Pestmaļa dzīvojamā ēka, kur uguni izdevies apslāpēt tikai pēc vairākām dienām. Vēsturiski ar degšanu Rūjienā saistīti 1912.un 1913.gadi, kad gandrīz katru nakti ugunsdzēsējiem bija jābūt nomodā, kad viņus sauks torņa zvans. Toreiz Rūjienā bija ieviesušies tā saucamie dedzinātāji. Nodega vai apdega 19 dažādas ēkas. Lielākie ugunsgrēki starp tiem: Kristala kokzāģētava, dienvidraudzes mācītājmuižas divas kūtis, kur sadega 22 liellopi, daudzi

sīklopi un mājputni, Tentera dzīvojamā ēka un Pareizticīgo draudzes rentnieku ēkas.

Lielākais procents no visiem 50 gadu 95 ugunsgrēkiem ir apslāpēti. Liels palīgs ugunsdzēsējiem bija motoršļirce. Ugunsdzēsēju biedrība vienmēr darbojusies arī sabiedriskā darbā, piedalījies svinīgos gājienos, paši rīkojuši dažādus pilsētas mēroga sarīkojumus.

1930.gadā biedrības priekšnieks ir Augusts Šīlers, viņa biedrs Kārlis Meijers; locekļi: Valdis Šķiņķis, Vilhelms Lenšs, Oskars Bērziņš, Bernhards Goldbergs, Jānis Dallīts, sekretārs Voldemārs Ozols. Revīzijas komisijā Kārlis Upīts, Ījabs Olders. Komandu komandē nepārtraukti 29 gadus Fricis Pētersons. Viņa palīgi Vilhelms Lenšs un Roberts Roziņš. Kāpēju kolonnas komandieris Alfrēds Duncis, skrejošās- Vilis Šķiņķis, 1.šļirces- Jānis Dallits, motoršļirces- Mārtiņš Gruzdiņš, Kalna krogus kolonas- Ernests Zariņš, hidrozora- Jānis Kūla, kārtībnieku- Kārlis Meijers, glābēju- Jēkabs Lilisons. 1930.gadā biedrībā 137 aktīvi biedri, biedru veicinātāji 131, bet biedrības mantas stāvoklis ir 12 000 Ls.

Informācija no Rūjienas izstāžu zāles arhīva

Mācības pie pirmās depo ēkas 1881.gadā

No Valmieras novadpētniecības muzeja arhīva

Rūjienas BUB depo –fotogrāfs K.Usks

No Valmieras novadpētniecības muzeja arhīva

Rūjienas BUB 10.gadu pastāvēšanas svētkos 1890. gads

No Valmieras novadpētniecības muzeja arhīva

Kad pirmais depo bija nokalpojis savu laiku, tā jumts bija caurs un neatmaksājās to labot. Bija jādomā par jaunas ēkas celtniecību. Tomēr nedz biedrībai, nedz valdībai līdzekļu nebija. 1934. gada 12. septembrī Rūjienas BUB biedrs A.Cīrulis biedrībai uzdāvināja savu īpašumu

Valdemāra ielā 9 – Veco Salmiņa krogu. 1936. gada 28. martā jaunajai būvei ielika pamatus.

Brīvajā laikā bez samaksas Rūjienas ugunsdzēsēji pārbūvēja veco ēku. Celtniecību vadīja uzņēmējs R. Bodnieks. Tā izmaksāja 6500 latus. Rūjienas ugunsdzēsēju depo iesvētības notika jau 1936. gada 16. augustā, gada beigās bija pabeigta arī torņa būvniecība. Pārbūves darbi, sportiskās un kultūras aktivitātes norisinājās priekšnieka Haralda Krieva laikā no 1935. – 1939. gadam. Rūjienas brīvprātīgie ugunsdzēsēji piedalījās sacensībās Valmieras apriņķī un Rīgā, kur 1939. gadā ieguva otro vietu. 1940. gadā biedrības priekšnieks Jānis Avots nodibināja dūmvadu tīrītāju vienību un apmācītu glābšanas vienību septiņu vīru sastāvā.

1941.gadā padomju karaspēks biedrībai atņēma tai piederošo automašīnu. Tikai 1942. gadā Rūjienas BUB dabūja vecu, nolietotu smago mašīnu, ko saremontēja un izmantoja kopīgi ar slimnīcu, pārvadājot pacientus. Kopš 1945. gada par Rūjienas biedrības priekšnieku kļuva Valdis Šķiņķis. Biedrība ieguva automašīnu un motorsūkni. 1947. gadā Rūjienas un Mazsalacas BUB iekļāvās Valmieras apriņķa BUB sastāvā. 1948. gadā Rūjienas BUB piederēja mehāniskā darbnīca, foto, šuvēju, virves štapētāju, kurpnieku un kalēju darbnīcas un pat kuļmašīna.

Rūjienas ugunsdzēsēju komanda pie depo, ap 1910.g.

No Valmieras novadpētniecības muzeja arhīva

“Pažarnieku” svētki Līcītī pie Rūjas upes 1912.g.
No Valmieras novadpētniecības muzeja arhīva

Rūjienas BUB Rūjas upes "Līcītī", 1928.g. augusts
No Valmieras novadpētniecības muzeja arhīva

Rūjienas BUB 50 gadu pastāvēšanas svētkos Kultūras parkā, 1930.g.

No Valmieras novadpētniecības muzeja arhīva

Rūjienas BUB 50 gadu jubileja, fotogrāfs K. Uskals Rūjienā, Brīvības
ielā 6, 1930.g.

Rūjienas BUB motoršprīces komanda pēc mācību pārbaudījumiem Eriņu muižas parkā, 1931. g. jūlijā

No Valmieras novadpētniecības muzeja arhīva

Rūjienas BUB komandas apmācības Rūjas līcī, 1932. g. 31. jūlijā

Rūjienas BUB par saziēdotiem līdzekļiem iegādātā "Ford 4" automašīna pilsētas centrā tirgus laukumā pie depo 1934. g. jūnijā

No Valmieras novadpētniecības muzeja arhīva

Rūjienas BUB gada svētki pie zirgu pasta ēkas, 1936. g.

Rūjienas BUB ugunsdzēsēju torņa iesvētīšanas svinību dalībnieki,
1936.g. 16. augustā, fotogrāfs A. Balodis

No Valmieras novadpētniecības muzeja arhīva

Rūjienas ugunsdzēsēju svētkos 1936.g

No Valmieras novadpētniecības muzeja arhīva

Rūjienas BUB depo torņa pamatakmeņa svinīga guldīšana
Iesvētīšanu veic mācītājs R.Slokenbergs 1936.g.
No Rūjienas izstāžu zāles arhīva

Rūjienas BUB komanda pirms gājiena Voldemāra ielā pie depo uz gada
svētkiem, 1937.g. augusts

Rūjienas BUB ugunsdzēsēju apmācības 1937.g. jūlijā
No Valmieras novadpētniecības muzeja arhīva

Rūjienas BUB komanda, 1938.g.

Rūjienas BUB komanda Valmieras apriņķa ugunsdzēsēju sacensībās
1. vietas ieguvēja, 1938.g. oktobris

Rūjienas BUB 1934. gada augustā uzrunā pilsētas galva Arnolds Krēsliņš
No Valmieras novadpētniecības muzeja arhīva

Rūjienas BUB biedri pēc mācībām, Rūjienas pienotavas līcī, gada svētkos
1934.g.augustā

Rūjienas BUB Kalna kroga komandas biedri pēc komandas sapulces,
1934. g. oktobris

Rūjienas ugunsdzēsēju gada svētki, 1935. g. runā pilsētas galva Krēsliņš
Arnolds, fotogrāfs A. Balodis

Rūjienas BUB ugunsdzēsēju komanda pēc ugunsgrēka dzēšanas, kad
dega Naukšēnu tautas nams (ceļu krustojumā pie dzirnavām),
1937. g. maijā

Rūjienas BUB biedri izbraukumā Mazsalacā pie Velna alas ,1937.g. jūlijā

No Valmieras novadpētniecības muzeja arhīva

Rūjienas BUB ugunsdzēsēju komanda gada svētkos 1937.g.
augustā

No Valmieras novadpētniecības muzeja arhīva

Rūjienas BUB valde pēc sapulces depo telpās ap 1938.gadu,
fotogrāfs O. Dombrovskis

No Valmieras novadpētniecības muzeja arhīva

Rūjienas brīvprātīgo ugunsdzēsēju biedru dokumenta kopijas

Ilgadējais biedrības biedrs Jānis Meija 1858.g.-1938.g

Rūjienas BUB komanda pēc ugunsdzēsēju sanitāro kursu beigšanas,
1935.g. 4. jūlijs

Rūjienas BUB labāko biedru apbalvošana pilsētas kultūras namā
1936.g. augusts.

Rūjienas BUB Kalna kroga komanda pēc apmācībām 1937.g. jūnijā
redzami pie rokas sūkņa

Rūjienas brīvprātīgo ugunsdzēsēju praktiskās nodarbības ar motorsūkņiem, Rūjienā
Valdemāra ielā 9, 1938.gads
No Valmieras novadpētniecības muzeja arhīva

Rūjienas BUB komanda apmācībās Rūjas līcī ugunsdzēsēju mācību laukumā pie
Poruka ielas, 1940.g. jūlijā
No Valmieras novadpētniecības muzeja arhīva

Rūjienas BUB pie depo pirms izbraukšanas un apmācībām, 1946.g.rudenī

Rūjienas BUB biedru gājiens 1947.g. 1.maija svētkos, aizmugurē redzams depo, priekšnieks Jānis Bumkauskis

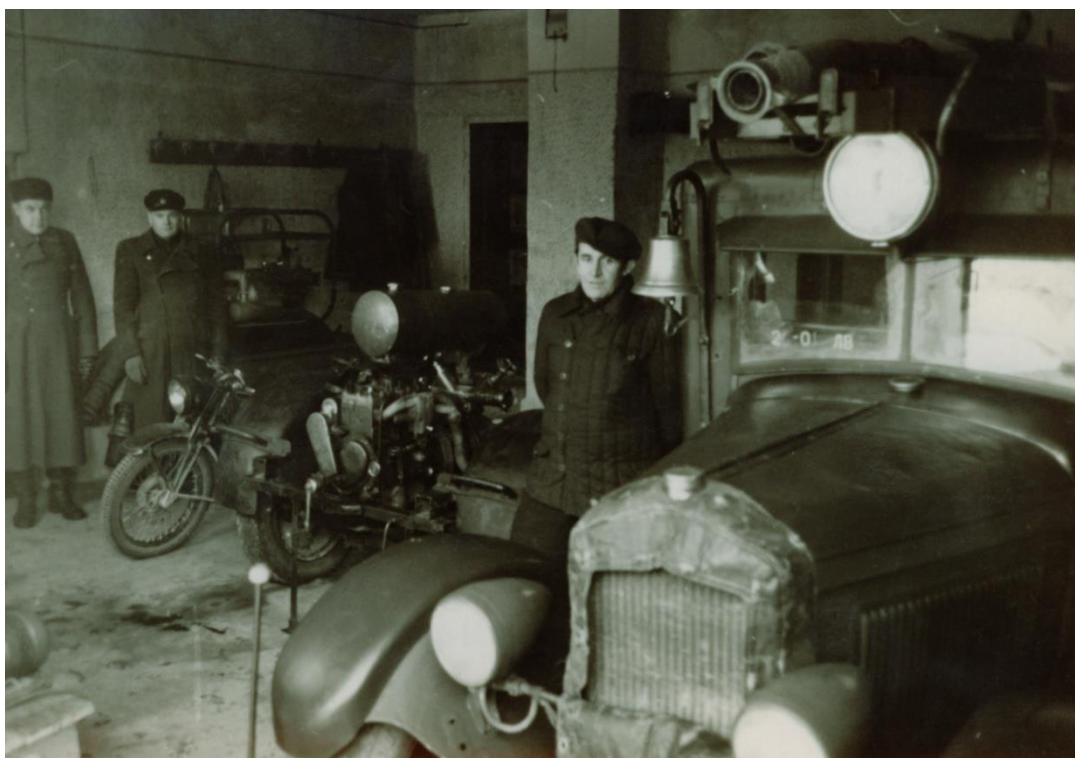
Rūjienas BUB biedri gājienā 1949.g. 7.novembrī pie Rūjienas kultūras nama

Rūjienas BUB kaujas apmācībās, Ķieģeļu ielā 2, Rūjienā, 1950.g

Rūjienas BUB kaujas apmācībās, Ķieģeļu ielā 2, Rūjienā 1950.g.

Rūjienas BUB depo iekšskats, 1952.g.

No Valmieras novadpētniecības muzeja arhīva

Rūjienas BUB automašīna gatava ugunsgrēka dzēšanas darbiem, Rūjiena, Valdemāra iela 14 pasta laukumā, Rūjienā 1954. gada novembrī

Rūjienas BUB biedri gatavojas svētku gājienam, 1954.g

No Valmieras novadpētniecības muzeja arhīva

Rūjienas BUB sacensības ugunsdzēsēju laukumā, 1956.g.

Rūjienas BUB sacensības Rūjienā Rūjas līcī 1956.g. (vīriešu komanda).

No Valmieras novadpētniecības muzeja arhīva

Rūjienas BUB sacensībās Rūjienā , Rūjas līcī, sieviešu un vīriešu komanda, 1956.g.

No Valmieras novadpētniecības muzeja arhīva

Rūjienas BUB pie depo pirms izbraukuma uz apmācībām, 1959.g.novembris

Rūjienas BUB komanda sacensībās Rūjienas pilsētas parkā, 1959. g.

Rūjienas BUB komanda sacensībās Rūjienas pilsētas parkā, 1959. g.
septembris

Rūjienas BUB sacensību laikā 1960. g.

Rūjienas BUB sievietes komanda sacensībās ugunsdzēsēju laukumā,
1963.g.Rūjienā

Salmiņkrogs (ugunsdzēsēju depo ēka ar zvanu torni) -60 gadi.
No Rūjienas izstāžu zāles arhīva

Rūjienas BUB 100 gadu jubileja

Piemiņas nozīmīte par godu Rūjienas BUB 100.gadu jubilejai

Rūjienas BUB 100 gadi

Rūjienas BUB 100 gadi

No Valmieras novadpētniecības muzeja arhīva

**Edvīns Sloka- Rūjienas ugunsdzēsēju komandas priekšnieks
1971.g.-1974.g**

Edvīns Sloka dzimis 1930.g.

Kas Jūs mudināja kļūt par brīvprātīgo ugunsdzēsēju?

Pirmkārt tā bija goda lieta, var saukt arī par patriotismu, bet mēs bijām tā audzināti, ka nelaimē jāsteidzas otram palīgā un par to mums nebija nekāda finansiālā atlīdzība kā vien gandarījums, ka esi palīdzējis otram. Šāda domāšana tika ielikta jau bērnībā jo Latvijas attīstību un izaugsmi veidoja tās iedzīvotāji un naudiņa bija jānopelna smagi strādājot.

Atceros sava vectēva Vilhema Lenša notikumu stāstus par ugunsgrēku dzēšanu Rūjienā. Mans vectēvs arī bija brīvprātīgais ugunsdzēsējs un dzīvoja viņš Rūjienā Ķieģeļu ielas galā upes krastā, kur bija viņam savs ķieģeļu ceplis. Tolaik ugunsdzēsēju depo atradās pilsētas centrā uz Brīvības ielas, kur šobrīd atrodas bijušais universālveikals, un kad atskanēja ugunsdzēsēju zvans, vectēvs skrēja cauri Rūjai taisni pāri pļavām uz ugunsdzēsējiem, lai tālāk ar sūkņiem un ūdens mucām skrietu

uz notikuma vietu. Šādi stāsti par ugunsdzēsēju drošsirdību mums puikām stiprināja vēlmi būt tikpat brašiem un varonīgiem.

Sabiedrības acīs ugunsdzēsēji bija godāti, cienīti un mīlēti. Svinīgos pasākumos Rūjienas pašvaldība, Rūjienas BUB un uzņēmēji sveica un apbalvoja ugunsdzēsējus. Šis cieņas un goda apliecinājums bija lielākais gandarījums, novērtējums un atlīdzība par ieguldīto darbu. Turklāt savu šarmu deva arī skaistās ugunsdzēsēju formas ar spožām pogām un ķiverēm, kas dāmām patika jo sevišķi. Tāpēc ne tikai katrs puika, bet arī viņu tēvi sapņoja kļūt par brīvprātīgo ugunsdzēsējiem. Biedrībā katru interesentu neuzņēma, tika izvērtēta viņa personība un sabiedrības atsauksmes. Vienkārši salīdzinot Rūjienas BUB bija tādi pati kā pašvaldības pašdarbnieku kolektīvs kā, piemēram - koris, pūtēju orķestris, tautas deju kopa, mednieku biedrība vai kāda sporta veida komanda.

Bet ugunsdzēsības inventārs un ēkas uzturēšana prasa finansiālus izdevumus?!

Atskatoties ugunsdzēsības vēsturē, Latvijā lielākā daļa Brīvprātīgo ugunsdzēsēju komandas tika dibinātas 19.gadsimta beigās un šīs idejas ģeneratori bija vietējie uzņēmēji. Tā tas notika arī Rūjienā 1880.gada 29.janvārī un šim nolūkam tika saziēdota zināma naudas summa. Protams, tas ir likumsakarīgi, jo ugunsgrēka gadījumā vari zaudēt ne tikai dzīves vietu, bet arī iztikas līdzekļus sev un nodarbinātajiem.

Ugunsdzēsības tehnika un inventārs pamatā tika gādāts no uzņēmēju un iedzīvotāju ziedojumiem, kā arī pati biedrība organizējot dažādus pasākumus un veicot dažādus amatnieka darbus daļu finansējuma ieguldīja ugunsdzēsības inventāra remontam un iegādei. Tolaik Rūjienas biedrībā bija vairāk par 50 aktīviem biedriem un 1930.gadā tika lemts par ugunsdzēsības auto iegādi.

Jūsu aktīvās ugunsdzēsēja gaitas sākās pēc kara gados ?

1947.g. sāku strādāt Rūjienas BUB par mūrnieka mācekli (pirmā darba vieta), vienlaicīgi kļūstot par Rūjienas brīvprātīgo ugunsdzēsēju biedrības ugunsdzēsēju. Tajā laikā ugunsdzēsēju priekšnieks bija Jānis Ādamsons, bet mūrnieka darbā apmācīja meistars Jānis Linde.

Ugunsdzēsēju ēkā, Valdemāra ielā 9, bija sastopami dažādi amatu speciālisti un meistari, jo biedrība nodarbojās ar dažādiem

pakalpojumiem – tīrīja skursteņus, mūrēja, kala, metināja, veica ugunsdzēsības aparātu pārbaudes un darīja citus saimnieciska rakstura darbus un visu darba procesu apkopoja kantora grāmatvedis. Tā strādājot Rūjienas BUB, amatnieki, kad bija ugunsgrēks, skrējām “nokaut sarkano gaili”.

Tie bija pēckara gadi, kad sākās padomju laiki un tai līdztekus padomju kārtība ugunsdzēsības lietās. Pirmie pēc kara gadi ugunsgrēku dzēšana turpinājās pēc brīvās Latvijas laikā iedibinātās kārtības – tornī tiek zvanīts par ugunsgrēku un brīvprātīgie ugunsdzēsēji steidzās glābt. Ziņu par ugunsgrēku saņēmām pa telefonu kantorī, bet tā kā sirēnas tolaik nebija, apziņošanai tika izmantots zvans, kurš uzstādīts ugunsdzēsēju tornī. Lai komandai varētu paziņot kurā pilsētas daļā notiek ugunsgrēks, zvana signāls darbojās kā sava veida Morzes ābece. Šodien vairs neatceros kāds kurai pilsētas daļai bija signāls, bet kārtība bija tāda – pilsēta tika sadalīta trīs vai četrās daļās, un piemēram, ja dega augšpilsētā uz Kalnkroga pusi, tad zvana signāls bija *bim - bam, bim - bam, bam*. Ja ugunsgrēks bija Pārūpē Poruka ielas tuvumā, tad šis signāls tika *bimbināts* savādāk un tā četri signāli. Esot kādos darbos vai nakts laikā uzdzirdējuši zvana signālu sapratām kurā pilsētas daļā ir nelaime un taisnā ceļā no mājām skrējām vai braucām uz to pilsētas daļu. Kas tobrīd atradās tuvāk ugunsdzēsējiem, skrēja uz ugunsdzēsēju depo. Ugunsdzēsēju mašīnā atradās speciālais apģērbs un kad tā ieradās notikuma vietā dzēšanas darbi notika pilnā sparā.

Jūs bijāt arī Rūjienas ugunsdzēsēju komandas priekšnieks ?

Pēc kara pirmais Rūjienas ugunsdzēsēju priekšnieks bija Jānis Ādamsons, vēlāk Paukšēns, Zariņš un Herberts Kreišteins. No 1950.g. līdz 1971.g. strādāju dažādās darba vietās, bet par Rūjienas profesionālo ugunsdzēsēju priekšnieku biju no 1971.g. līdz 1974. g.

Laika posmā no 1944.gada līdz 1949.gadam ugunsdzēsēju formējumi saucās pilsētu militarizētie ugunsdzēsēju komandas – PMUK. No 1949.g līdz 1956.g. saucās par Atsevišķo militarizēto ugunsdzēsēju komandām AMUK, sākot ar 1956.g. pārdēvēja par Patstāvīgajām militarizētajām ugunsdzēsēju daļām PMUD. Bet 1966.g. par Profesionālo ugunsdzēsības dienestu (PUD).

1949.gada nogalē Valmieras apriņķis tika sadalīts divos rajonos Valmieras un Rūjienas rajons. Un tā kā Rūjienu bija rajona centrs, tad

Rūjienā tika ieviestas dažādas valsts iestādes - prokuratūra, tiesa u.c. Laikam šajā laikā tika izveidota profesionālā ugunsdzēsēju komanda 5 profesionāļu sastāvā no kuriem viens bija komandas priekšnieks un pieci autovadītāji. Rūjienas profesionālā ugunsdzēsēju komanda bija valsts algota darbavieta un pakļauta Valmieras profesionālo ugunsdzēsēju vadībai. Šajā laikā ugunsdzēsēju apziņošana darbojās jau ar sirēnas palīdzību. Saņēmām informāciju par ugunsgrēku, iedarbinām sirēnu, saskrien profesionāli un brīvprātīgie vīri un dodas uz notikuma vietu. Profesionāļi saņēma algu, bet brīvprātīgie ugunsdzēsēji varēja saņemt papildus 6. dienas pie ikgadējā atvaļinājuma.

1974.g. sāku strādāt Rūjienas pienotavā par kompresoristu, kur biju arī pienotavas brīvprātīgo ugunsdzēsēju vienības priekšnieks.

E.Sloka (foto vidū) 1974.g

Esmu strādājis dažādus darbus, bet kā brīvprātīgais ugunsdzēsējs darbojies nepārtraukti. 1990.gada maijā tiku pieņemts darbā Rūjienas PUD par sardzes priekšnieku (maiņas priekšnieks) un skatot darba grāmatiņā zīmogu, var izlasīt „LPSR IeM profesionālās ugunsdzēsības apsardzes vienība Valmieras rajona apsardze.”

Tas bija laiks kad Rūjienas ugunsdzēsējos priekšnieks bija Andris Pikše. Tad jau diennakts dežūru ugunsdzēsējos veica divi profesionāļi – sardzes priekšnieks un autovadītājs.

Vai atceraties kādus ugunsgrēkus?

Visspilgtāk atmiņā ir palicis ugunsgrēks kad dega Rūjienas baznīca. Toreiz saņēmām informāciju, ka pie laipām deg šķūnītis. Ar autovadītāju Bruni Bērzupu lecam sarkanajā autiņā un braucam pa Poruka ielu laipu virzienā, bet izrādās ugunsgrēks ir upes otrā pusē. Protams, laiks paiet līdz tiekam otrā pusē un piesteigušies pie baznīcas sākam darīt visu kas mūsu spēkos.

Ugunsgrēka perēklis bija pie baznīcas esošajā šķūnītī, bet sausais laiks un vējš, kurš nebija mūsu sabiedrotais, dzirksteles nesa tieši uz baznīcu un baznīcas jumta dzegās liesmas virzījās ātrāk nekā mēs spējām ko izdarīt. Tā kā uz mūsu mašīnas iespējams atvest tikai vienu tonnu ūdens, tad tā izmantošana bija *spļāviens jūrā*. Turklāt sūkņa jauda nevarēja nodrošināt tik augstu uzspiest ūdens strūklu. Vilkām maģistrālo šļūteņu līniju no Rūjas lai nodrošinātu pietiekamu ūdens daudzumu. Kamēr mēs cīnāmies ar veiksmīgu dzēšanas darbu nodrošināšanu, sarkanais gailis baznīcas jumtā negaida un iekaro arvien jaunas degošās virsmas. Veiksmīgāk un ērtāk dzēšanas darbus varējām veikt tikai tad, kad bija atbraukusi no Valmieras ugunsdzēsēju autokāpne, bet tas atkal ir laiks. Mazsalaciešiem izdevās nosargāt ģērbkambari.

Baznīcas degšana izraisīja sabiedrībā lielu sašutumu un neiztika arī bez pārmetumiem ugunsdzēsējiem. Tolaik sabiedrībā sauklis „*ugunsdzēsēji atbraukuši bez ūdens un piedzērušies*” bija sērģa un tu varēji skaidrot cik gribi, ka uz auto it tikai viens kubikmetrs ūdens, kurš nav domāts visa ugunsgrēka nodzēšanai, bet gan sākuma darbiem līdz atrod ūdenskrātuvi. Un par iereibušu dzēsēju tenkas radās tāpēc, ka uz ugunsgrēkiem ieradās vīri, kuri gribēja steigties palīgā, bet tā kā ugunsgrēks netiek pieteikts dienu iepriekš, tad gadījās arī kāds no aktīvistiem kunga dūšā.

Vēl no lielākiem ugunsgrēkiem prātā ir palicis Naukšēnu arodskolā kad dega kopmītnes, Rencēnos reiz nodega jauna ferma ar visiem lopiņiem pie ķēdes.

(E.Kaužēna intervija E.Sloku no laikraksta "Rūvenieši" 2012.g. maijs).

Ugunsgrēks Rūjienas Svētā Bērtuļa baznīcā 1974.g.10.aprīlis

(Foto no baznīcas arhīva)

Andris Pikše - Rūjienas ugunsdzēsēju komandas priekšnieks
no 1975.-1991.gadam

Andris Pikše dzimis 1950.gada 12.aprīlī Dikļos un tur sākas arī viņa pirmās skolas gaitas. Vēlāk iestājas Naukšēnu arodvidusskolā, kur apgūst motociklu remontatslēdznieka specialitāti. 1976. gadā precējies ar Irēnu Tauriņu un 1977.g. sevi piesaka dēls Ugis.

Darba pieredzi gūst strādājot Rūjienas komunālā uzņēmumā, adīšanas cehā „Māras”, meliorācijas uzņēmumā PMK-4, līdz nokļūst Rūjienas profesionālā ugunsdzēsēju daļā.

Plānveidīgi uz šo amatu dzīvē negāju, jo biju jauns, aktīvs un mērķtiecīgs kā darbā, tā sportā. Galvenais mērķis bija pašam sava ģimenes ligzdiņa un rūpes par to. Ugunsdzēsības lietās biju uz „TU” jau no bērna kājas, jo mans tēvs Ernests Pikše bija Dikļu Brīvprātīgās ugunsdzēsēju komandas priekšnieks un pirmās ugunsgrēku dzēšanas pamācības, kā arī ugunsdzēsības sporta knifinūs biju apguvis jau bērnībā.

Kopš dzīvoju Rūjienā, mana dzīves vieta ir bijusi tepat pie ugunsdzēsēju depo un kad atskanēja ugunsdzēsēju trauksme, vienmēr, kā brīvprātīgais ugunsdzēsējs skrēju vīriem palīgā. Septiņdesmito gadu vidū mani uzrunāja vietējā un Valmieras ugunsdzēsēju vadība E.Sloka, H.Kreišteins, J.Gulbis, aicinot man kļūt par Rūjienas profesionālās ugunsdzēsēju daļas priekšnieku, un tā mana pirmā darba diena šajā amatā bija 1975.g. 10.janvārī, līdz pat 1991.g. 2.septembrim.

Kad sāku strādāt, mūsu rīcībā bija divas ugunsdzēsēju automašīnas uz Padomju Savienībā ražotās GAZ bāzes. Vienai auto cisternai ūdens tilpums 1 m³, otrai 1,5 m³. Viena skaitījās pamatautombīlis, otra rezervē. Kad viena salūza, otra

ieņēma tās vietu, līdz tika salabota pirmā. Mūsu izbraukuma rajonā ietilpa apkārtējie kolhozi Naukšēnos, Jeros, Lodē, Vilpulkā, Ūņos, Ipiķos un Rūjienas pilsēta. Nepieciešamības gadījumā steidzāties palīgā arī tālākās vietās pie kaimiņiem. Ar šo tehniku nekāda veiksmīgā ugunsgrēku dzēšana nevarēja izdoties, jo mašīnas ne tikai fiziski un morāli bija novecojušas, tā gluži vienkārši nebija tehniski izdevušās inženieriem, kuri tās bija izdomājuši. Ugunsdzēsēju profesionālajā komandā bijām pieci šoferi un es. Katrs šoferis dežūrēja savu diennakti, un tad trīs diennaktis brīvs līdz nākošai dežūrai. Kad saņēmām ziņu par ugunsgrēku, ieslēdzām sirēnu, paziņojām Valmieras ugunsdzēsēju dispečerei par izbraukumu un ar atskrējušiem brīvprātīgajiem ugunsdzēsējiem devāmies glābt nelaimē nokļuvušos.

70. gadu beigās mums bija iespēja saņemt jau modernāku „Padomijā” ražotu automašīnu ZIL 157 ar ūdens tilpni 2,2 m³ un vēlāk ZIL 130 ar ūdens tilpni 2,3 m³ kurām sūkņu ražība bija krietni jaudīgāka, bet ar nosacījumu, ja izbūvēsim garāžām vārtu ailes atbilstošos izmēros. Jaunās ugunsdzēsēju mašīnas nebija pirmā svaiguma, bet kādu laiku lietotas Valmieras ugunsdzēsējos, un auto rotācija notika tā - jaunās Valmierai, lietotās Rūjienai un Mazsalacai, bet pēc mums tās ceļoja uz kolhoziem.

A.Pikše par ugunsgrēkiem tolaik

Salīdzinot ar šodienu, ugunsgrēku mums bija nedaudz vairāk. Katru gadu ne mazāk par 20 izbraukumiem, jo apkārtējos kolhozos notika aktīva saimnieciskā dzīve un dzēst sienu šķūņus, fermas vai garāžas nācās vairāk nekā dzīvojamās mājas. Viens no rekordskaitļiem bija 1984. gadā, 35 izbraukumi tikai uz ugunsgrēkiem. Neviens no ugunsgrēkiem ar ko īpašu nav iesēdies atmiņā, bet savi kuriozi vai ugunsdzēsēju stāsti atrodami gandrīz vai katrā izbraukumā. Vienu gadu liesmas dzēsām Ūņu skolā. Ārā nežēlīgs aukstums, liesmas jau nodzēstas, bet te rīkojums no Rīgas: aprīkojumu nost nevākt, un palikt dežūrēt pie skolas visu nakti. Vīri nosaluši, šļūtenes sasalušas sūkņi aizsaluši, labuma nekāda, bet rīkojums izpildīts.

Kādā citā notikumā cītīgi meklējam kādu ūdens krātuvi, kur uzstādīt motorsūkni. Te viens šeptīgs tantuks kā Napoleons mums norāda virzienu kūtiņas virzienā. Izkaluši āliņģi nākas secināt, ka esam iekarojuši nelielu vircas peļķi, bet mūsu Napoleons vēl iepakāļ sauc, vai tad mums hidropults nemaz nav vai? Laikam kādā avīzē bija izlasījusi, ka ugunsdzēsējiem ir hidropults un savā prātiņā ielikusi, ka tas nu ir brīnumlīdzeklis. Lai gan spainim līdzīgs izstrādājums ar pumpi diez vai derēs mājas jumta dzēšanai.

Par ugunsdzēsības sportu

Ugunsdzēsības sports ir ne tikai pievilcīgs skatītājiem, bet arī interesants pašiem dalībniekiem. Visa tā ņemšanās ar ūdens sūkņiem, šļūtenēm, stobriem un kāpnēm bija ne tikai labs treniņš un mācības, tas radīja dažādus uzlabojumus un jauninājumus ugunsdzēsības lietās. Mums bija sava Rūjienas komanda un startējām mēs pamatā tikai Valmieras rajona robežās. Parasti šīs sacensības notika Zilākālnā, jo tur bija sagatavots speciāls sporta laukums šīm sacensībām. Tur atradās mājiņa, mācību tornis un viss nepieciešamais.

Šeit sabrauca kolhozu, uzņēmumu un iestāžu komandas no visa rajona. Par panākumiem nevarējām sūdzēties, jo allaž kādā disciplīnā bijām godalgotā vietā. Individuālajā vērtējumā mani rezultāti bija ievēribas cienīgi, tāpēc ilgus gadus biju Valmieras ugunsdzēsības sporta komandas sastāvā un braucām uz republikas mēroga sacensībām. Ir saglabājušies vēl daži diplomu. 1986.gadā Ogrē esmu izcīnījis 3.vietu vingrinājumā izvēršanās kaujai no hidranta un 3. vieta izvēršanās kaujai no motorsūkņa. 1989. gada diploms par izcīnīto 3. vietu uzkāpšanai ar izbīdāmām kāpnēm mācību torņa 3.stāvā. Ir vēl dauzi citi apbalvojumi, bet tas jau ir atsevišķs stāsts.

Par bijušajiem savas komandas vīriem

Daži vēl tagad dzīvo blakus ugunsdzēsējiem, ieskaitot mani. Mūsu saime vijas nepārtraukti ar brīvprātīgiem ugunsdzēsējiem. Visus nenosaukšu jo kadru mainība notika arī pie mums, bet spilgtā atmiņā vēl Jānis Tilgass, Ansis Lauberts, Jānis Lūsis, Kārlis Čākurs, Ēriks Viļķins, Haralds Bošs, Aigars Valgers, Māris Skuja, Juris Āboltiņš, Imants Ankēvics, Juris Balodis, Aivars Strangats, Kārlis Jukums, Egils Krastiņš, Bruno Bērzups, Aivars Justs Jānis Bielis, Jānis Trops, Andris Muska. Starp šiem vīriem ir arī aktīvie brīvprātīgie ugunsdzēsēji un viņu atalgojums par ieguldījumu ugunsgrēku dzēšanā bija iespēja saņemt no darba vietas papildus atvaļinājumu līdz sešām dienām.

Mēs rakstījām BUB vadībai informāciju par vīru ieguldījumu, savukārt BUB rakstīja iesniegumu uz vīru darba vietām, par papildus atvaļinājuma piešķiršanu. 1990. gadā aicināju savā komandā Edmundu Bambānu un ar lielu pierunāšanu man tas izdevās un prieks, ka Edmunds no sardzes priekšnieka ir izaudzis līdz posteņa komandierim.

Rūjienas ugunsdzēsēju 100.gadu jubileja

Tas notika 1980 gadā, 100 gadi ir nopietns un apaļš skaitlis, tāpēc gatavojāties pienācīgi to atzīmēt. Bija sagatavota izstāde, kurā varēja aplūkot vēsturisko ugunsdzēsēju inventāru un plakāti ar fotogrāfijām un aprakstiem par priekšgājējiem. Bija noorganizēta tehnikas parāde, kurā bijām sapulcinājuši visas apkārtējās ugunsdzēsēju komandas no kolhoziem un citām iestādēm. Estrādē bija svinīgs pasākums, suminājām un sveicām labākos, kā arī senjorus. Kultūras namā tika klāti garie galdi, kur kuplā viesu pulkā turpinājās sumināšana un šīberēšana mūzikas pavadībā līdz pat rīta gaismai. Pie kultūras nama bija novietota ugunsdzēsēju autokāpne no Valmieras, kurai kāpnes tika izslietas visā tās garumā 30 m. Drosmīgākiem bija iespēja pārbaudīt sevi un uzkāpt tik augstu, līdz sāk izdalīties adrenalīns. Daudz tādu neatradās, un dažus putniņus pat nelaidām to mēģināt, jo viņu jautrā oma liecināja, ka viņi prot arī lidot.

(E.Kaužēna intervija ar A.Pikši no laikraksta ``Rūvenieši``2012.gada 22.maijs).

Rūjienas ugunsdzēsēju 100 gadu jubilejai veltītā svinīgā tehnikas parāde

(Foto no A.Pikšes personīgā arhīva) 1980.g.

Svinīgā pasākuma dalībnieki ierodas Rūjienas pilsētas estrādē uz godināšanu.

Tiek sveikts: no labās puses bijušais Rūjienas ugunsdzēsēju komandas priekšnieks E.Sloka

Rūjienas ugunsdzēsēji- 80 gadi:

No kreisās H.Bošs, I.Ankēvics, J.Balodis, komandas priekšnieks A.Pikše, A.Strangats, K.Jukums, B.Bērzups, aizmugurē (no labās) E.Krastiņš, priekšpusē, puisis U.Pikše, no kreisās puses (aizmugurē –nezināms).

No A.Pikšes personīgā arhīva

BUK Rūjienas pusē

Latvijai atgūstot neatkarību, 1990.g. sākumā kā jau visā valstī, arī Rūjienas pusē brīvprātīgo ugunsdzēsēju komandas savu darbību turpināja instinktīvi pēc padomju laikos iedibinātās kārtības. Rūjienas apkārtnē tās darbojās sadarbībā ar Rūjienas pilsētas profesionāļu ugunsdzēsības komandu, bet apkārtējos pagastos BUK darbojās saskaņā ar pagastveča ieinteresētību ugunsdzēsības lietās.

Sākoties denacionalizācijas un privatizācijas laikam, neatkarīgajā Latvijā tas ienesa pārmaiņas ne tikai nekustamā, bet arī kustamā īpašuma lietās, un dažāda laba pagasta BUK palika bez sava ugunsdzēsēju auto tikai tāpēc vien, ka neatkarību atguvusi tauta izsalkusi pēc privātīpašuma pamanījās privatizēt arī ugunsdzēsības tehniku. Šis pārejas posms no

kopīpašuma uz privātīpašumu sanaidoja ne vienu vien radu un kaimiņu būsānu.

1995.g. Rūjienas apkārtējos pagastos uz ugunsgrēkiem varēja izbraukt Naukšēnu, Vilpulkas, Ipiķu un Lodes pagastu BUK. Šajā gadā Rūjienas pilsētas profesionāļu ugunsdzēsēju komanda tika militarizēta un tās jaunais nosaukums ir LR IeM Valmieras rajona ugunsdzēsības dienests – Rūjienas posteņa ugunsdzēsēju komanda.

Šajā laikā Mazsalacas posteņa ugunsdzēsības auto vadītājs Egīls Kaužēns (aprecot meiteni no Rūjienas) pārnāk strādāt uz Rūjienas posteni par nodaļas komandieri.

Rūjienas posteņa komandiera Beno Ferdera mudināts viņš iestājas LR IeM UGD Ugunsdrošības tehniskajā skolā Rīgā Ķengaraga ielā 3. Pabeidzis 3.g. apmācību, 1998.g. E.Kaužēns atgriežas Rūjienā. B.Ferders sagaidījis jauno maiņu aiziet izdienas pensijā un viņa darbu turpina jaunais posteņa komandieris Egīls Kaužēns.

Saskaņā ar Valmieras UGD apstiprināto ugunsdzēsības izbraukumu sarakstu, Rūjienas posteņa izbraukumu teritorijā ietilpst – Rūjienas pilsētas teritorija un apkārtējo pagastu Naukšēnu, Jeru, Vilpulkas, Ipiķu, Lodes un Ķoņu teritorijas.

Pirmajos ugunsgrēkos iepazīties ar sastaptām grūtībām ugunsgrēku dzēšanā, E.Kaužēns saprot, ka bez apkārtējo pagastu BUK dalības sekmīga ugunsgrēku dzēšana un likvidācija ir praktiski neiespējama. Viena no problēmām pagastos ir ierobežotās finansiālās iespējas, tāpēc tām komandām, kurām ir sava ugunsdzēsības tehnika, izbrauc uz notikumiem tikai sava pagasta teritorijā.

Lai uzlabotu un saliedētu pagastu BUK, Egīls vēršas pie pagastu vadītājiem ar informatīvu skaidrojumu un priekšlikumiem pagastu BUK darbības aktivizēšanai. Pagastu vadītāji atbalstot jaunās ieceres, deliģē BUK vadītājus kopīgi risināt un pieņemt lēmumus savstarpējās sadarbības uzlabošanai.

Pirmā BUK vadītāju kopā sanākšana notiek Naukšēnu pagasta mājā. Sapulcē tiek spriests par būtiskākām problēmām kopīgai ugunsgrēku un citu nelaimju likvidācijai un tiek gatavots savstarpējās sadarbības līguma projekts. Jaunais līgums paredz kārtību kādā pagastu BUK tiek iesaistītas notikumos, savstarpējā sadarbības kā arī norēķinu kārtība par izdevumiem, kuri radušies piedaloties notikumā. Līgums tiek

sagatavots un iesniegts pagastu vadītājiem un tie apstiprina jauno Līgumu 01.02.2000. par Rūjienas novada vietējo brīvprātīgo kopu savstarpējās sadarbības modeli.

Daži pagastu vadītāji cenšas atjaunot BUK un nodrošina tās ar atbilstošu ugunsdzēsības tehniku. 1998.g. aktīvi darbojās un pagastu BUK rīcībā bija šāda ugunsdzēsības tehnika:

- Naukšēnu pag. BUK automašīna ZIL 133 ražota 1988.g. Krievijā.
- Vilpulkas pag. BUK automašīna VOLVO ražota 1970.g. Zviedrijā
- Ipiķu pagasta BUK automašīna GAZ 66 ražota Krievijā
- Lodes pagasta BUK automašīna ZIL 157 ražota Krievijā
- Jeru pagasta BUK automašīna INTERNATIONAL ražota 1965.g. (saņemta no Vilpulkas BUK, kuri 1996.g. atveda no Zviedrijas.)

Viens no lielākajiem ugunsgrēkiem Rūjienas apkārtnē bija ugunsgrēks 27.02.2000.g. Jeru pagasta Oleru muižā, kur ugunsgrēka dzēšanā piedalījās Rūjienas posteņa ugunsdzēsēji ar divām ugunsdzēsības mašīnām, Mazsalacas komanda, Rencēnu BUK, Jeru pagasta BUK un Valmieras ugunsdzēsēju komanda. Bet vienlaicīgi šajā laikā izcēlās ugunsgrēks Lodes pagasta mājās „Audēji” kur uz ugunsgrēku izbrauca Naukšēnu un Lodes ugunsdzēsēji.

Domājot par turpmāko ugunsdzēsības attīstību Rūjienas pilsētā un apkārtējos novados, E.Kaužēns 1988.g. iestājas Valmieras rajona BUB un dibina Rūjienas BUK. Komandā iestājas Rūjienas puikas, kur lielākā daļa ir no Valdemāra ielas, kā arī bijušie profesionāļi, ilggadējie BUK vīri un bijušais Rūjienas posteņa komandieris Benno Ferders. Egīls puišiem māca ugunsdzēsības lietas, kā arī ugunsdzēsības sporta elementus. Puišu komandas komandieris ir Mihails Krivucs un apguvuši ugunsdzēsības sporta disciplīnas, tie piedalās ne tikai Valmieras rajona BUB rīkotajās sacensībās, bet brauc uz Latvijas mēroga sacensībām Vangažos un Jūrmalā.

Rūjienas BUB jauniešu komanda un senjori 2000.g. pie Rūjienas ugunsdzēsēju depo Rūjienā Valdemāra ielā 9.

No kreisās puses, Andis Lukjanovs, Normunds Trops, Ruslans Lukjanovs, Mihails Krivucis (jauniešu komandas komandieris), Aldis Lukjanovs, Gundars Ērglis, Imants Ankēvics un Haralds Bošs (bijušie Rūjienas posteņa autovadītāji –tagad pensijā). E.Kaužēna foto

Kopš 1992 g. Valmieras rajona sadraudzības partneri ir Guterslo apgabals Vācijā. 1998 tiek organizēts pieredzes apmaiņas brauciens uz Vāciju pie Guterslo ugunsdzēsējiem. Guterslo apgabala ugunsdzēsēji viesmīlīgi uzņem, izrāda savu saimniecību, stāsta par ugunsdzēsēju tradīcijām un sola palīdzēt Valmieras raj. BUK.

Tā arī notiek, drīz vien vācu draugi atsūta ne tikai ugunsdzēsības inventāru (kaujas tērpi, ķiveres, zābaki, šļūtenes, hidrauliskās šķēres, diskzāģi u.c.), bet arī dažādus celtniecības materiālus (krāsas, flīzes, elektromateriālus u.c.) ko ziedojuši vācu uzņēmēji.

Viena no lielākajām dāvanām tiek Burtnieku pagasta BUK un Vīlpulkas pagasta BUK, ugunsdzēsēju automašīna MECEDES 1113.

Vācijā guvuši pozitīvās emocijas un mājās saņemtās dāvanas no Vācijas, komandu vadītājos vieš papildus uzņēmību un darba prieku turpmākajā darbā un komandu attīstībā. Ugunsdzēsēji kopā ne tikai dzēs ugunsgrēkus, bet arī kopā atpūšas un sporto.

2000.g. 22.jūlijā Rūjienas ugunsdzēsēji svinēja savu 120.gadskārtu un savā jubilejas pasākumā iesaista visu Rūjienu un apkārtējo pagastu BUK vienības. E.Kaužēns sarīko īstus pilsētas svētkus ugunsdzēsēju stilā. Svētki sākās ar ugunsdzēsēju komandu gājienu. Gājienā piedalās visas apkārtējo pagastu ugunsdzēsēju komandas ar savu tehniku, ieskaitot Rūjupes mežniecības un Valmieras pilsētas ugunsdzēsēju komandas kā arī senjori, juniori un pilsētas iedzīvotāji. Pašā pilsētas centrā notiek svinīgas uzrunas un apsveikumi. Pēc apsveikumiem seko ugunsdzēsēju paraugdemonstrējumi imitēta auto satiksmes negadījuma likvidācija izmantojot pulvera ugunsdzēsības aparātus un ar vācu dāvātiem hidrauliskiem instrumentiem, automašīnas tiek sagrieztas.

Tālāk seko jautrības stafetes iedzīvotājiem, kur lielāko atsaucību gūst liesmas nodzēšana – kurš ātrāk, ar pulvera ugunsdzēsamo aparātu. Vēlāk Rūjienas estrādē tiek sveikti bērni, kuri piedalās ugunsdzēsēju dienai veltītam rokdarbu konkursam apkārtējās izglītības iestādēs. Bet blakus estrādei pļaviņā sākās jautrās sacensības starp ugunsdzēsēju komandām. Savu komandu startam piesaka arī Rūjienas BUK senjori. Bet pēc jautri pavadītās dienas vakars iesākas ragu mūzikas skaņās. Un tāestrādē sākās viena īsta ugunsdzēsēju balle, kur kā sendienās, mūziku nodrošina Rūjienas pilsētas pūtēju orķestris. Lai nakts dejas būtu visām paaudzēm pa prātam, vienlaicīgi ar estrādē notiekošo balli, blakus ēkā Rūjienas kultūras namā notiek diskotēka. Tā nu mammas un tēvi balējas, bet bērni diskodans.

2000.g. nogalē Egīls tiek pārcelts turpmākā dienesta pienākumu veikšanai uz Valmieru, vecākā inspektora amatā. 2002.g. tiek iecelts par Valmieras brigādes komandiera vietnieku, bet 2004.g. par Valmieras brigādes komandieri.

Strādājot VUGD Valmierā, Egīls turpina darboties arī Valmieras BUB kur ir valdes loceklis.

Rūjienas pusē izveidoto BUK pozitīvo attīstību, tagad kopējiem spēkiem VUGD Valmieras brigāde ar Valmieras raj. BUB cenšas ieviest visā Valmieras rajonā. Vācu draugi, ugunsdzēsēji, brauc ciemos uz Valmieras rajonu iepazīties ar visām rajonā esošām, aktīvām ugunsdzēsēju komandām un plāno sniegt palīdzību, atbalstu komandu attīstībai.

Valmieras rajona BUB kopā ar VUGD Valmieras nodaļu organizē pagastu BUK apmācību. Valmieras nodaļas komandiera Jura Kudrjavceva vadībā tiek sagatavoti mācību materiāli – literatūra katram

BUK dalībniekam. Mācības sadalītas divās daļās - teorija un prakse. Pirmās teorētiskās mācības notika Dikļos, kurās piedalījās Dikļu, bērzaines un Vaidavas BUK, bet praktiskās taktiskās nodarbības notika Vaidavas pagasta graudu kaltē. Otrās teorētiskās mācības 27.04.2002. notika Burtniekos ar Burtnieku, Matīšu un Rencēnu vīriem. Pēc teorētiskām mācībām kādā sekoja teoriju apguvušo komandu praktiskās taktiskās mācības Burtnieku pagasta zirgaudzētavā. Trešās mācības notika Naukšēnos, kurās piedalījās Naukšēnu, Vilpulkas, un Lodes ugunsvīri. Praktiskās nodarbības viņiem notika biodīzeļdegvielas ražotnē Naukšēnos.

Līdz 2008.gadam Guterslo ugunsdzēsēji ir sarūpējuši dažādu ugunsdzēsības un glābšanas aprīkojumu Valmieras rajona BUK komandām, bet ugunsdzēsības automašīnas saņēma:

1999.g. Burtnieku pag. BUK- Mercedes 1113 (1974.g.)

1999.g. Vilpulkas pag. BUK – Mercedes 1113 (1975.g.)

2005.g. Bērzaines pag. BUK - Mercedes

2007.g. Naukšēnu pag. BUK – Magirus Doitc

2008.g. Matīšu pag. BUK – MAN

2007.g. Valmieras ugunsdzēsībai ir 140. jubilejas gads, un 14.jūlijā, par godu tam E.Kaužēns organizē Valmieras rajona ugunsdzēsēju komandu kopā nāksanu, svinēšanu. Svinīgajā pasākumā ielūgti arī Vācu draugi, kuri atbraukuši kuplā skaitā.

Svētki sākās ar svinīgu gājienu, kurā rajona ugunsdzēsēju un viesu komandas ar savu tehniku sastājas viena aiz otras. Gājiens sākās no Vienības laukuma un pa Rīgas ielu turpinās līdz Valmieras pilsētas pašvaldības ēkai, kur vēsturiski bija pirmais ugunsdzēsēju depo Valmierā. Rātes laukumā svinīgas uzrunas teic LR iekšlietu ministrs Ivars Godmanis, pilsētas mērs Inesis Boķis, vācu draugi, kā arī citas prominences un sveicēji.

Pēc svinīgām uzrunām rātes laukumā turpinās jautrības stafetes bērniem un pieaugušajiem, labdarības akcija un loterijas un citi interesanti pasākumi. Darbojas bufete un līksmība valšu ritmos Valmieras centrā turpinās visu nakti.

No E.Kaužēna personīgā arhīva

Edmunds Bambāns – Rūjienas posteņa komandieris
no 2002. gada 18.septembra

Izlaidums Ugunsdrošības un civilās aizsardzības koledžā,
2014.g.18.janvāris, A.Vinka foto

Diplomu par 1.līmeņa augstākās profesionālās izglītības iegūšanu pasniedz
VUGD priekšnieka vietnieks I.Zitāns un IeM Valsts sekretāre I.Pētersone –
Godmane 2014.gada 18.janvāris
A.Vinka foto

Ugunsdrošības un civilās aizsardzības koledžas nepilna laika neklātienēs
2. izlaidums 2014.gada 18.janvāris. Attēlā, pirmajā rindā pirmais no
kreisā puses-Rūjienas posteņa komandieris E.Bambāns A.Vinka foto

Rūjienas posteņa apbruņojumā esošā ugunsdzēsības tehnika

Ugunsdzēsības automobīlis ZIL-131 (AC-40) , 1973.gada izlaidums, ūdens tilpums
cisternā 2400 litri, trīs velkošo tiltu piedziņa, apbruņojumā no 2001.gada. Degviela, A -95 markas
benzīns, degvielas patēriņš 49 litri uz 100 km. E.Bambāna foto

Ugunsdzēsības automobīlis ZIL-130 (AC-40), 1988.gada izlaidums, ūdens tīlpums cisternā 2450 litri, aizmugurējā tilta piedziņa, apbruņojumā no 2001.gada. Degviela, A -95 markas benzīns, degvielas patēriņš 40 litri uz 100 km.

E.Bambāna foto

Piekabe ar gumijas laivu un dzinēju, virs laivas ``Hanzas`` tipa glābšanas dēlis, tiek izmantots lai veiktu glāšanas darbus gan uz ūdens, gan ledus. Piekabe ar aprīkojumu tiek pārvietota izmantojot automobīli MB ``Unimog -1300 L``-

E.Bambāna foto

II IEVĒROJAMĀKIE NOTIKUMI

**Bijušā Valsts prezidenta V.Zatlera vizīte Rūjienas ugunsdzēsības postenī,
2009.g.**

2009.gads, V.Zatlers Rūjienas ugunsdzēsēju postenī. No kreisās puses Rūjienas novada pašvaldības vadītājs G.Gladkins, vidū posteņa komandieris E.Bambāns (A.Lapiņa foto)

Nozīmīgākie ugunsgrēki

Ugunsgrēks bijušajā Jeru pagastmājā ``Valdaines``

2012.gada 25.oktobrī

Kad pirmā ugunsdzēsības apakšvienība no Rūjienas posteņa ieradās notikuma vietā, vienkārtīga ēka ar mansardu jumts jau dega ar atklātu liesmu 600 kvadrātmetru platībā. Ugunsdzēsēji no ēkas izglāba vienu cilvēku. Dzēšanu apgrūtināja sarežģītā piekļūšana ūdenim, jo blakus esošajai Rūjas upei ir ļoti stāvi krasti. Notikuma vietā strādāja sešas autocisternas un divi ūdensvedēji no Valmieras, Rūjienas, Strenčiem, Mazsalacas, Smiltenes, Valkas un Alojās. Ūdeni nodrošināja arī divi pagasta traktori ar 10 tonnu ūdens mucām.(Laikraksts Liesma 2012.g. 25.otobris).

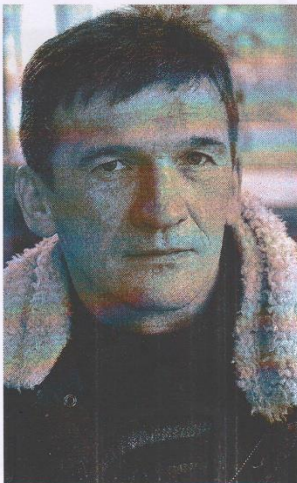

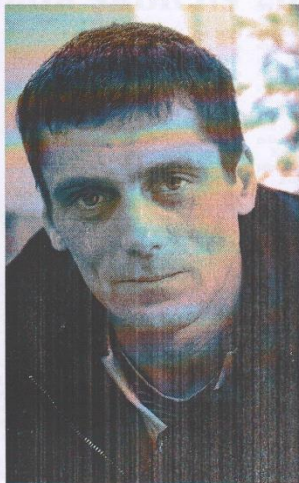
2012.gada 25. oktobris-pēc ugunsgrēka Jeru pagasta ``Valdainēs``
(A.Lapiņa foto).

Piekdien • 2013.gada 29. novembrī

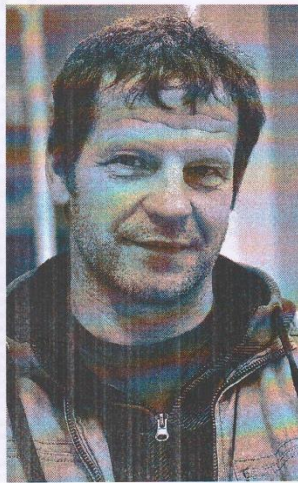
Zolitūdē glābšanas darbos piedalījās arī mūsu ugunsdzēsēji

Andris Siliņš.

Kaspars Kamergrauzis.

Dainis Jostsons.

Turpinājums no 1.lpp.

Par piedzīvoto stāsta **Andris Siliņš**. «Sestdien jau astoņos no rīta bijām tur. Eksperti bija novērtējuši, ka jumts vairs neiebrūks, ka tas, kas no tā palicis, ir pietiekami stabils, tomēr tā nebija. Dzeltena lentā gan bija novilkta, norobežojot potenciāli bīstamo teritoriju, un pāri tai nevienas neģijas. Visi darbi notika stingri kontrolēti un saskaņoti.

Cilvēki kontrolēti un saskaņoti. Tur bija jāstrādā ar lielu uzmanību. Gandrīz vai kā arheoloģiskajos izrakumos, kur ar otiņu atīra priekšmetus no smiltīm. Jo mūsu pamatuzdevums bija ne jau tīrīt gruvešus, bet meklēt vienības. Mūsu profesionālajā valodā par vienību dēvē bojāgājušo – atrod vai neatrod vienību. Tāpēc nevarēja tur mīcīties ļoti lieli glābēju bari. Bija jārok lēnām un uzmanīgi metru pēc metra, jo pastāvēja varbūtība atrast kādu bojāgājušo. Grūti aprēķināt to mirkli, kad no gruvešiem izveic bērna kurpi, un pēc tam ir tik liels atvieglojums, ka pie tik izrauģi cenu zīmī! Tātad tā ir bijusi tikai veikala prece. Runas par to, ka tiek slēpti fakti par bojāgājušiem bērniem, ir nepatiesas. Laime nelaimē, bet bērnu tur tiešām nebija. Tikai viens, kas tika izglābts piektdien un nogādāts slimnīcā.

Sestdien tur, gruvešos, bija pilnīgi klusums. Tiem glābējiem, kuri strādāja traģēdijas pirmajā dienā, tiem gan bija jāizdara ciešs cilvēku vaimans.

Glābēju komandas viena otru nomainīja ik pēc pusstundas, jo ilgāk nevar produktīvi strādāt. Mūsu komanda pirms došanās kārtējā nelielā aptūnā sagatavoja ceļinām pascelānai paneli. Nākošie, kas nāca strādāt pēc mums, tieši tur zem smiltīm atrada pēdējo, 54.upuri.

Tāpat arī cilvēki sociālajos tīklos bija sākušies kāpēc glābēji neizmantoja stūps, kas varētu saost cil-

vēkus. Izrādījās, ka supi, kas mēlētī atpazīt narkotikas un atrastu arī cilvēkus, visā tajā smaržu jūklī vairs nebija spējīgi orientēties, jo tur taču, kā jau veikalā, ar gruvešiem bija sajaucies gan alkohols, gan sulas, gan viss, ko vien tur pārdo.

Gaisone notikuma vietā bija ļoti izpaldzīga. Atplūtas brīžos par mums, glābējiem, ļoti rūpējās. Andris Siliņš Rūjienas ugunsdzēsēju posteņi strādāja jau 22.gads. Pēc dienesta Padomju armijā viņš neilgu laiku strādājis SCO, un tad tverējais ugunsdzēsēju priekšnieks Benno Ferders viņu pieņēmis darbā Rūjienas depo. Kopš tā laika piedzīvots daudz kas. Sākotnēji, kā atceras Andris, ugunsdzēsēju darbs bijis pārsvarā tikai eļļa ar uguni, bet pamazām ugunsdzēsēju pienākumi paplašinājās līdz dažādiem glābšanas darbiem, par ko liecina arī ugunsdzēsēju un glābšanas dienesta nosaukums – vai tā būtu kāķena noceļšana no koka, palīdzība autoavārijās cietušajiem, sīfkūku cilvēku izceļšana no ūdens vai dažādu sadzīves nelaimju novēršana.

Kā pēdējo gadu kausinotākās neļaimes Andris atceras ugunsgrēku Valdemāra ielā un ne tik seno ugunsgrēku Jeru pagasta Valdainē. Tomēr Zolitūdes traģēdija ir nesaldzināma ar lielo skaitu nevainīgu upuru.

Ugunsdzēsējs **Kaspars Kamergrauzis** ir dzimis Matīšos, pabeidzis Virķēnu arodsikolu, kļūstot par elektrīķi. Tad 90-to gadu sākumā pascetur gadu dienājis Latvijas armijā. Pēc nelielām pārdomām, vai nekļūst par policistu, piekritis brālēna ierosinājumam strādāt ugunsdzēsējos un nokārtojis visus prasūtās formalitātes. Tikai pēc gada, Kasparam meža darbos esot, atskanējis zvans, kas acinājis uz vakantu ugunsdzēsēja vietu Valmierā. Tā aizsākās ugunsdzēsēja darbs, kas nu jau mēram 17 gadu pieredzē. Laišķā daļa no tiem ir pavadīta Rūjienā. Savukārt dzīvesvieta viņam ir Rencēnos. Tāda, lūk, viņa dzīves ģeogrāfija.

Pats pirmais izsaukums, kad Kaspars bija tikko sācis strādāt Rūjienas posteņi, bija dzīvojamās mājas ugunsgrēks Valdemāra ielā, kur gāzes balona eksplozijas radītā ugunsgrēkā gāja bojā divi sirmgalvi. Tad pirmo reizi nācies sastipties ar traģisku nāvi.

Reizē ar Valsts gadačiemu 18.novembrī Kaspars bija novainējis savu 40. dzimšanas dienu. Tad sekoja traģiskie notikumi Zolitūdē. «Mēs izteicām gatavību doties palīgā jau negadījuma pirmajā dienā, bet palīgspēki tika sadalīti tā, lai tur notiktu nevajadzīga drūmēšanās, un vidzemiņki brauca palīgā sestdien. Tikai nedaudz tur bija jau nakši. Protams, ka ģimene – sieva un bērni – negribēja, lai braucu, viņi uztraucis, taču tas bija mans pienākums. Protams, kad esi notikuma vietā, par savu drošību tad nedomā. Daudziem glābējiem bieži zvanījis telefons, jo tuvinieki regulāri grābjas pārliecināties, vai viss ir kārtībā. Kad notika trešais iegruvums, mēs tikko bijām izgājuši no veikala. Tuvinieki, protams, televīzijā sekoja līdz notikumem un visu to redzēja. Tajā brīdī telefoni mums visiem sāka zvanīt gandrīz vienlaicīgi...

Glābšanas darbos, cik man zināms, piedalījās pavisam kādi 150 brīvprātīgie. Mēs, kad braucām, tad zinājām, ka mūsu uzdevums jau būs atrast vairs tikai vienības, kas zem tonnām smagā svara būs sakropļoti bezveidīgi masa... Par kopēju noskaņojumu, kas tur valdīja, ir grūti runāt. Visur bija spēcīga smaka, kas veidojās no sadragātajām pārtikas precēm un cilvēku asinīm.

Jautāts par to, kā ugunsdzēsēji savā darbā tiek galā ar psiholoģisko stresu, Kaspars saka, ka vīri vienkārti vieni otram izelāsta, savstarpēji runājas. Nekāda psiholoģiska palīdzības ugunsdzēsējiem no valsts puses nav nodrošināta. Pat ne sociālās garantijas. Vienkārti vīriem viss ir jāvar, ja reiz izvēlējušies tādu darbu.

Katrs negadījums ir atšķirīgs, un, lai arī vienmēr jācenšas ievērot regulāments, dzīvī bieži nākas rīkoties tā, kā prasa attiecīgā situācija.

Zolitūdes traģēdijā, Kaspars uzskata, ugunsdzēsēju glābēju darbs bija profesionāls, saskaņots un labi organizēts.

Dainis Jostsons par Zolitūdes traģēdiju runā nelabprāt. Viņā jautājams sašutums un aizturētās dusmas. «Ēs piekritu arhitektes Gailles teiktajam, ka projektēt tādi būvēti uz jumta totālu laukumu un visu to, kas tur bija, ir idiotisms! Nesmu būvzinātnieks, taču daudzas lietas, kuras tur redzēju, pat bez specifiskām zināšanām rada izbrīnu. Piemēram, cementa paneļi. Tiem, kādi izmantoti Maximas celtniecībā, kvalitatē ziņā līdz ārkārti pie mums ražotajiem vēl ļoti tālu. Tāpat arī daudzas citas lietas acīmredzami nepiemērotas.»

Bez jau tā saspringtas uzmanības par pusbūruko jumta konstrukciju glābējiem arī pamats zem kājam nebija drošs. Dainis stāsta, ka, vietām, kur strādāja, iekraujot paceļamajā tvērtē savāktos gruvešus, varēja just, kā novibrē grīda. Zem tās bija pazemes autostāvvietu.

«Atmosfera traģēdijas vietā bija nonācoda.» stāsta Dainis, «to varēja sajūst, pat tikai vēl atbraukušiem izkāpjot no autobusa. Sveces, puķes, cilvēku simti. No rītiem gan parasti bija klusāks un arī cilvēku mazāk. Visi strādājiem pilnīgā klusumā. Ne brīdī nepameta sajūta, ka tūlīt atraksim kādu bojāgājušo. Tā skaņa, ar kādu notika trešais jumta nobrukums, ir grūti aprakstāma. Čauri čārdāpau vēl tāds siepti spindzēša. Pēc tam vairs tikai putekļu mākonis.»

Pietiekoties brīvprātīgajos Dainis nav šaubīties ne mirkli, un mājniekiem gan arī atļāju nesot prasīja. Pālsaprotami bijis pildīt savu pienākumu.

Dainis Jostsons dzīvo Ietī. Savulaik beidzis Mazsalacas vidus-

skolu un pēc tam Virķēnu arodsikolu, iegūstot elektromontiera-autovadītāja speciālisti, kas viņam nodē arī ugunsdzēsēja darbā, kurā aizvadītu jau 17.gadi.

VUGD Vidzemes reģiona brigādes Dienesta sektora operatīvais dežurants kapteinis **Egīls Kauzēns** atzīst, ka šī traģēdija liks izvērtēt vesulu sistēmu, kura pati radījusi labvēlīgus apstākļus paviršībai, kurās sekas ir šāda Zolitūdes nelāime. Egīls, kas arī kā brīvprātīgais piedalījies glābšanas darbos, stāsta, ka, novācot gruvešus, nācies pārliecināties par betona paneļu trauslumu, jo, uzstot pa to, nemaz nevajadzējies ļoti nopūlēties, lai tie sadrupu. Ekspertizes vēl noteiks, cik tālu cementa un citu citu sastāvdaļu, taču arī bez ekspertīzes ir skaidrs, ka tādī būvniecības materiāli nebūtu izmantojami celtniecībā. Korpūvā būvniecības sistēma pati radījusi sev atvieglojumus, un to prioritāte nebūt nav cilvēks un viņa drošība. Nodrodot būvniecībā, kādreiz bijusi arī obligāta saskaņošana ar VUGD dienestu gan par cilvēku evakuāciju briesmu gadījumos, gan signālziņiem, gan citiem ar drošību saistītiem jautājumiem.

Tagad, lai nodotu liku tiesāšanā, ugunsdzēsēju un glābšanas dienesta atļāju nav nepieciešama. Zolitūdes traģēdija, cerams, tiks pārvērtē daudzus jautājumus un vest ur parreizē cēļa, taču, kā atzīst E.Kauzēns, šobrīd sāksāpinātu emociju dēļ notiek arī «pārsālsānā». Piemēram, Valmieras Maximā iedzīvotāji meklē un arī atrod viņprātī dažādas nepilnības, fotogrāfijas un pārplūdinā dažādus dienestus ar fotogrāfijām, pieprasot tūlītējas izmeklēšanas un paskaidrojumus.

Emocijas ne laiku noplaks, bet cerams, ka sistēma, kurā pat ar neapbruņotu aci ir saskatāmas nepareības, nekās vairs nespēs palikt pa vecam. ♦

Ilona Dukure

2013.gada 21.novembrī Rīgā, Zolitūdē iebrūkot lielveikala "Maxima" jumtam bojā gāja 54 cilvēki, tai skaitā 3 VUGD darbinieki

Glābšanas darbos Zolitūdē piedalījās arī Rūjienas posteņa ugunsdzēsēji

No kreisās Rūjienas posteņa ugunsdzēsējs glābējs Andris Siliņš, vada komandiera vietnieks Kaspars Kamergrauzis un ugunsdzēsējs glābējs (autovadītājs) Dainis Jostsons – laikraksts "Rūjienas Vēstnesis"

redaktors I.Dukures raksts un foto. 2013.gada 29.novembris

Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta Rūjienas postenis dāvinājumā saņem mazlietotu ugunsdzēsēju auto

MB “Unimog 1300 L” 1986.g. izlaidums

Dāvinājums Rūjienas novada pašvaldībai no sadraudzības pilsētas Gīterslo pašvaldības Vācijā.

Svinīga automobiļa MB “Unimog-1300 L” nodošana Rūjienas posteņa ugunsdzēsējiem pie Rūjienas novada pašvaldības ēkas, 2014.gada 7.marts

Automobiļi vēl sagaida pārbūves darbi un aprīkošana ar nepieciešamo aprīkojumu atbilstoši Rūjienas posteņa ugunsdzēsēju darbu specifikai.

Apakšējā attēlā (no kreisās) G.Gladkins –Rūjienas novada pašvaldības vadītājs un VUGD VRB komandieris J.Skrastiņš

Ugunsdzēsības automobīlis pirms pārbūves un aprīkošanas Rūjienas posteņa ugunsdzēsēju darba specifikai.

2014. gada marts

E.Bambāna foto

MB ``Unimog -1300 L`` pēc pārbūves, nokomplektēšanas ar nepieciešamo aprīkojumu un iekļaušanas posteņa apbruņojumā

Rūjienas novada pašvaldības auto nodots lietošanai Rūjienas ugunsdzēsējiem. Nu mašīnai ir iegādāts vajadzīgais inventārs, kā arī veikti dažādi pārbūves darbi un uzlabojumi. Savu ieguldījumu auto pārbūvē devuši arī daudzi mūsu novada uzņēmumi, piemēram, Liepkalni, Helda, Kunturi, Zaļās pēdas, Naukšēni, Artavs, Rostes, Ievulīči, Koksne, Daiva, Skaistas atvadas un citi. Ar uzņēmēju palīdzību ugunsdzēsēju mašīna tika pārbūvēta atbilstoši Rūjienas ugunsdzēsēju nepieciešamajai darba specifikai.

2014.gada augusts (E.Bambāna foto)

Frēzes kausa izcīņa ugunsdzēsības sportā Rūjienā

Mūsu ugunsdzēsēju un brīvprātīgo apbrīnojami aizrautīgā darbošanās pat nevienkāršos apstākļos rosināja Gitterslo ugunsdzēsības priekšnieku Helmutu Frēzi no sirds censties palīdzēt Valmieras rajona kolēģiem, un tieši Frēzes kungs ieguldīja šajā sadarbībā vislielākās pūles. “Pats Frēze jau aizsaulē, bet rajona ugunsdzēsēju mači, kas tika nosaukti viņa vārdā, notiek joprojām. Arī toreizējais Valmieras rajons, ar kuru bija noslēgts sadarbības līgums, administratīvi pēc reģionālās reformas ir “izformēts”, un daudzas labas iestrādes tika izsistas no ierindas.

Tāpēc, lai turpinātu sadarbību, nācās dibināt biedrību “Valmieras-Gitterslo reģionu sadarbībai”, kas ir šo sacensību rīkotāja. “Frēzes kauss” notiks Rūjienā, kā to paredz agrākā vienošanās – sacensības organizēt katru reizi citā novadā.” Ugunsdzēsības sporta sacensībās 2014.gada 30.augustā vienkopus bija vērojami vairāk nekā 70 Burtnieku, Beverīnas, Naukšēnu, Kocēnu, Mazsalacas, Rūjienas novada un Valmieras pilsētas ugunsdzēsēji, pavisam 13 komandas.

Svinīgā sacensību dalībnieku parāde

Frēzes kausa izcīņa-2014.g.

Svinīgā sacensību dalībnieku uzruna Rūjienas pilsētas centrā –laukumā pie ``Tālavas`` taurētāja, 2014. gada 30. augusts

Ugunsdzēsības tehnikas paraugdemonstrējumi degošas automašīnas dzēšanā.

Paraugdemontrējumus veic Rūjienas posteņa un Valmieras daļas ugunsdzēsēji. 2014.gada 30.augusts

Sacensības dažādās ugunsdzēsības sporta disciplīnās.
Frēzes kausa izcīņa-2014.g.

III Darbinieku apbalvojumi –struktūrvienības gods un slava

IZNĀK KOPŠ 1913.GADA

RŪJIENAS

[vēstnesis]

Piektdien • 2015.gada 15.maijā • Nr. 20 (1150) Cena EUR 0,60

No kreisās Dainis Jostsons, Jānis Rullis, Jānis Varnass, Ludis Cečiņš, Andris Siliņš, Linda Čakure, Andrejs Rullis, Edmunds Bambāns, Kaspars Kamergrauzis, Edvards Melnis.

Ugunsdzēsības gadadienā godina valsts un brīvprātīgos ugunsdzēsējus

dibinātājs) vadībā sāka veidot brīvprātīgo ugunsdzēsēju biedrību, un jau 1865.gada 17.maijā Rīgas brīvprātīgo ugunsdzēsēju komanda pirmo reizi izbrauca uz ugunsgrēku Vēcirā. Tajā pat 1865.gadā sarosījās arī Jelgavnieki un par pirmo biedrības priekšsēdētāju izvēlēja maziņnieku Ādolfs Eduardu Prālu. Visā Latvijā pakāpeniski, vienā pēc otras apdzīvotās vietās sāka dibināties brīvprātīgo ugunsdzēsēju formējumi, 20.gadsimta trīsdesmitajos gados saaniedzot pat 240 biedrības. Un mūsu pusē Rūjienu brīvprātīgo ugunsdzēsēju dibināt 1878.gadā, Valmieras – 1867.g., Mazsalacas – 1893.g., Rencēnu – 1935.g., Matīšu – 1907.gadā. Šis datums – 1865.gada 17.maijs kopš 1995.gada tiek uzskatīts par Latvijas vienotā ugunsdzēsības dienesta sākumu, un kopš tā laika 17.maiju atzīmē kā Ugunsdzēsēju dienu. Atliek vien piebilst to, ka viens no idejas autoriem par Ugunsdzēsēju dienas nepieciešamību Latvijā ir rūjieniecis Jūris Kudrjavecevs, bijušais Valmieras ugunsdzēsēju priekšnieks un Ugunsdzēsības un Civiltās aizsardzības katedrās docents.

Par godu apšai jubilejai, otrdien, 12.maijā, Valmieras Kultūras centrā notika Latvijas ugunsdzēsības 150.gadadienai veltīts svinīgais pasākums, kurā pasniezta Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta (VUGD) apbalvojumus. Svinīgā pasākumā VUGD priekš-

nieks pulkvedis Oskars Āboliņš un priekšnieka vietnieks pulkvedis Intars Zitiņš apbalvoja 200 Vidzemes reģiona brigādes amatpersonas, veterānus un sadarbības partnerus, kuriem pasniezta VUGD apbalvojumus «Jubilejas goda zīme «Latvijas Ugunsdzēsības – 150», Goda rakstus un Pateicības, kā arī apbalvojuma zīmi «Par priekšzīmīgu dienestu».

VUGD apbalvojumus «Jubilejas goda zīme «Latvijas Ugunsdzēsības – 150» pasniezta VUGD Rūjienu posteņa komandierim virleitnantam Edmundam Bambānam, virsnieka vietniekam Ludim Cečiņam, kaprālim Dainim Jostsonam, virsnieka vietniekam Kasparam Kamergrauzim, kaprālim Andrim Siliņam un virsnieka vietniekam Jānim Varnasam. Uz apbalvojumu svinīgai sveikšanai tika aicināti arī aktīvie novadu brīvprātīgo ugunsdzēsēji, ugunsdzēsības sporta pulciņu vadītāji un citi aktivisti. Un tas arī ir pašsaprotami, jo darām vienu lietu, tiek ieguldīts darbs kopīgiem mērķiem – drošībai, audzinot šīs sociālās zināšanas un tēmas jau no masotnes, un tāpēc jubilejas Goda zīmi saņēma arī Jeru pagasta pamatskolas skolotāja Linda Čakure, Naukšēnu novada brīvprātīgo ugunsdzēsēju komandas priekšsēdētājs Andrejs Rullis, un Burtnieku pagasta ugunsdzēsēju komandas priekš-

Ari sievas nestāv malā, Balles, tīngus, tas šim prātā; Tas rīko plaušas akcijas, Veid komandas pie turības.

Dāmitē – tai plati gurni, Trīdri redzējais pumpi; Darbināms tas nav ar malku, Bet ar jerg', kas tek pa šļauku.

Tad, kad parādījās vājis, Tū, kurš purkē un krāc kā Kārlis; Ugunsgrāji tieca tā, Ford Vairogs ražots Latvijā.

Nu ir citi laiki kīrāt, Jautnie auto rād ko māc; Spēj tie augstu pacelt gaisā, Ietprē putās stundā būsā.

Ja pār plecu paskaties, 150 jau aizstieidzies; Te nevisi lieki uztraukties, Pastāvēs kas mainīsies.

Egils Kaužēns

A. Lāsas un E. Kaužēna foto

Par godu ``Latvijas Ugunsdzēsības-150`` 2015.gada 12.maijā Valmieras kultūras centrā svinīgajā pasākumā dienesta priekšnieks O. Āboliņš un priekšnieka vietnieks I.Zitiņš apbalvo 200 Vidzemes reģiona brigādes ugunsdzēsējus, viņu vidū arī Rūjienu ugunsdzēsēji un Naukšēnu BUK pārstāvji.

Attēlā no kreisās Dainis Jostsons (Rūjienas postenis), Jānis Rullis (Valmieras daļa), Jānis Varnass, Ludis Čečiņš, Andris Siliņš (Rūjienas postenis), Linda Čākure un Andrejs Rullis (Naukšēnu BUK), Edmunds Bambāns, Kaspars Kamergrauzis (Rūjienas postenis), Edvarts Melnis (Valmieras daļa).

Laikraksts "Rūjienas Vēstnesis", E.Kaužēna raksts un foto 2015. g. 15. maijs

Sagatavoja Rūjienas posteņa komandieris Edmunds Bambāns sadarbībā ar Valmieras novadpētniecības muzeju, Rūjienas izstāžu zāli un E.Kaužēnu

Formulārs sastādīts 2015.g.-2016.g. un ir vienmēr atvērts papildināšanai !